

Bestemmelse ind, hvorefter Loven skal revideres i 1925—26, idet man saa til den Tid vil kunne drøfte de uheldige Forhold, som muligvis maatte kunne vise sig ved Lovens Brug. Jeg er vel klar over, at der kan være forskellige uheldige Forhold med Hensyn til Restaurationsskatten. Vi har i Udvalget overvejet, om ikke det var muligt at faa f. Eks. Badepensionaterne, som jo mange Steder drives i stor Lighed med Hoteller, ind under Beskatningen. Vi har paa den anden Side overvejet, om ikke det var muligt at indføre Lempelser overfor de Folk, som bor paa Hoteller og har fast Maanedskontrakt, saaledes at de kunde slippe endnu lempeligere, end de gør efter Loven. Men det har ikke været muligt at finde en Form, hvorunder man kunde samle det hele, og derfor har vi ikke kunnet stille Ændringsforslag i den Henseende. Jeg vil altsaa anbefale mit Partis Medlemmer at stemme imod Underændringsforslag Nr. 2, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller.

Wilmann: Det er jo fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Holstein sagde, at da den højtærede Finansminister i Fjor fremsatte dette Lovforslag, erklærede han, at det var egentlig det Forslag, han nødigst var gaaet med til og var mest betænkelig ved, men at det var nødvendigt for at skaffe en Nedsættelse af Jernbanetaksterne. Senere har det jo vist sig, at denne Nedsættelse ikke har virket paa en saadan Maade, at det var nødvendig at skaffe de Penge, som her er Tale om. Saa vidt jeg erindrer har vi ikke i Aar faaet nogen særlig Forklaring før for et Øjeblik siden paa, hvad de Penge, som disse Love skulde indbringe, skulde bruges til, og den Forklaring, vi fik, var en Forklaring, som jeg tror, at adskillige ærede Medlemmer er blevet forbavset over. Thi Forklaringen var jo den, at vi ikke kunde blive ved at opretholde de høje direkte Skatter, Indkomst- og Formueskat o. s. v., og naar man skulde ned med disse Skatter, var det nødvendigt at skaffe de Indtægter, som disse Love, vi nu behandler, kan indbringe. Men der er jo en Bestemmelse vedrørende den direkte Beskatning, hvorefter man kan sætte Procenten op eller ned, alt efter som Statens Behov er. Den højtærede Finansminister kunde maaske føle sig noget forbavset over, at det netop er et konservativt Medlem, der ønsker denne Lovs Levetid begrænset, for i Virkeligheden er, som den højtærede Finansminister sagde, det, som disse Penge skal bruges til, dette at bringe

den direkte Beskatning ned, og det er jo i den Grad de Konservatives gamle Ønsker og Meninger og Anskuelse og i den Grad i Modstrid med Venstres gamle Anskuelse, at jeg synes, at denne Udtalelse ikke skulde gaa ubemærket hen, og jeg har netop derfor Lyst til at understrege den. Jeg synes, den betyder umaadelig meget, og at den sikkert i høj Grad vil bidrage til ogsaa i Fremtiden, trods det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, at fæstne det Samarbejde, der saa lykkeligt har hersket mellem de to Partier i lange Tider. Men jeg kan godt forstaa, at den højtærede Finansminister var betænkelig ved at gaa med til denne Beskatning i Fjor, thi det er jo i Virkeligheden en meget uretfærdig Beskatning. Den direkte Beskatning kan være ubehagelig — den højtærede Finansminister sagde i Fjor, at al Skat var ubehagelig —, men den har dog den Fordel, at den tager Skatten dér, hvor Skatteevnen er. Men den Skat, der her er Tale om, Restaurationsskatten, Skatten paa Omsætningen i Restaurationerne, den tager netop ikke Pengene, hvor Evnen til at betale er, men den tager dem hos de Folk, der gaar paa Restauration, lige meget enten de gaar der for at spise deres daglige Mad eller de kommer der for at fornøje sig. Men de fleste Penge, der gives ud paa Restaurationerne, gives sikkert ud af Folk, som er nødt til at komme der, fordi de skal have deres Mad og deres Drikke dér.

Lemvigh-Müller: Jeg vil først takke den højtærede Finansminister for hans Udtalelser om det første af de af mig stillede Underændringsforslag. Jeg ser i det Ændringsforslag, som den højtærede Finansminister agter at stille til tredie Behandling, en Mulighed for en Ordning, som kan tilfredsstillende ikke alene min Ringhed, men ogsaa mine Meningsfæller og ogsaa Restauratørstanden. Jeg har dog ikke haft Lejlighed til at se Forslaget eller høre om det før nu, saa jeg kan ikke godt overse, hvorvidt det i alle Henseender er tilfredsstillende; men jeg haaber, at den højtærede Finansminister, hvis jeg trækker Underændringsforslag Nr. 1 tilbage, vil forhandle om Sagen, saaledes at man, hvis der skulde være et eller andet, man eventuelt kunde ønske ændret i det, den højtærede Finansminister foreslaar, kan gøre dette. (Finansministeren: Det gaar til Udvalget). Det gaar til Udvalget. Vel. Jeg kunde tænke mig, at man f. Eks. fik Fristen ansat ikke til en Maaned, men f. Eks. til „indtil 30 Dage“, da det maaske var noget klarere. (Finansministeren: Det har jeg rettet). Vel. Det